

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Det er egentlig ikke, fordi jeg vil afbryde en interessant og i øvrigt også meget morsom diskussion; det dér teologiske skoleridt med det ene og det andet testamente er også interessant.

Jeg tror imidlertid, jeg kan kodeordet til at få det stoppet. Dette her handler om, at man forhandler med hinanden. Det handler om aftaler. Aftaler er kodeordet.

Kim Behnke (FP):

Med alle de bibelcitater, der er blevet brugt her i dag, må vi jo håbe, at Copy-Dan sørger for at aflevere noget royalt til rette vedkommende. Jeg ved ikke, hvem det så er med bibelcitaterne, men det er jo mere end 70 år siden, så det går nok.

Jeg vil indledningsvis dels henvise til den ordførertale, jeg den 24. februar 1994 holdt til samme lovforslag, Folketingets forhandlinger 1993-94, sp. 7063, dels genopfriske nogle af synspunkterne.

Det første drejer sig om selve det ophavsretlige princip. I Fremskridtspartiet er vi som udgangspunkt modstandere af, at staten skal regulere det; det må være op til privatretlige aftaler. Den kunstner, der frembringer et skrift, et billede, en melodi, eller hvad det er, og som gerne vil have, at det bliver brugt og misbrugt og anvendt, uden at der skal afleveres royalt, skal have frihed til at kunne tilbyde sine frembringelser uden at være underlagt en pligt til at modtage royalt, bare fordi der gælder ophavsretlige regler.

Omvendt må det selvfølgelig også være sådan, at den kunstner, som ønsker at beskytte sit værk mod, at det bliver brugt og misbrugt, skal have mulighed for gennem privatretlige aftaler at sikre, at der sker en afregning, når det pågældende værk bliver anvendt.

Men vi er efterhånden ikke kun omfattet af de danske og nordiske regler; nu er det også EU-reglerne, som skal implementeres i form af dette lovforslag. Vi har da selvfølgelig glædet os over, at direktivet er optrykt bagest i selve lovforslaget, men i betragtning af, at lovforslaget rent redaktionelt har så mange andre kvaliteter, mangler der et sammenligningsgrundlag, for som vi læser det, overopfylder Danmark endnu en gang et EU-direktiv, og det synes vi ikke at der er nogen grund til.

Rent faktisk har vi også på nogle områder konstateret, at der ikke bare sker en overopfyld-

ning, men en udbygning af reglerne, som ikke kan siges at være hjemlet i direktivet. Derfor vil en af de ting, vi allerede nu vil anmelde til udvalgsarbejdet, være, at vi helt præcist får sammenlignet de krav, vi skal opfylde ifølge EU-direktivet, med de steder, hvor man fra dansk side vælger at gå endnu videre.

Det næste tema er spørgsmålet om de berettigede klagepunkter, som Danske Dagblades Forening, Danmarks Radio og TV 2 har opremset. Vi har det samme synspunkt, som vi gjorde gældende for et år siden, og vi må også stadig væk fastholde, at vi ikke mener, at journalistik er en kunstart. Der findes nok flere eksempler på, at det ikke er nogen kunstart, end eksempler på, at det er en kunstart. Det er en diskussion om håndværk og kunst, men vi er bange for, at vi bevæger os ud på en glidebane, hvor vi kommer i den situation, at det næste bliver, at hver gang man tænder for en PH-lampe, skal der afleveres royalt, for dér er jo også tale om et kunsthåndværk.

Den næste problemstilling drejer sig om den elektroniske adgang. Folketinget har tidligere i denne samling konstateret, at hvis man f.eks. via sin pc overværer ting, der foregår på Internet, er man altså ikke i besiddelse af dem. Men hvad så, når der bliver transmitteret en Rolling Stones-koncert på Internet? Skal der betales afgift af det? Det har vi endnu ikke været i stand til at tage stilling til, og det viser bare, at den teknologiske udvikling på nogle punkter allerede har overhalet dette lovforslag.

Jeg vil også godt gøre opmærksom på, at det, vi mener er det mest farlige ved dette ophavsretsfor-slag, er, at vi nok en gang koncessionerer nogle monopolinstitutioner; det drejer sig om Copy-Dan, Koda, Gramex, NCB osv. Vi mener ikke, det er korrekt, at der skal være de monopolinstitutioner. Den kunstner, som gerne vil have sine rettigheder varetaget et alternativt sted, skal have mulighed for at gå derhen. I dag er det sådan, at f.eks. musikere, som ikke er medlemmer af Koda, aldrig nogen sinde får afregning, når deres musik bliver spillet, selv om Koda de facto opkræver afgift for det. Der skal da være et alternativt sted at melde sig ind, hvis man føler, at ens rettigheder bliver bedre varetaget dér end hos f.eks. Koda.

Vi mener også, der er et problem med fri adgang til at parallelimportere eksempelvis filmværker og videogrammer på alternative medier. Der er efterhånden udviklet laserdisk, CD-ROM osv. Der skal være en adgang til, at